

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **I. B.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem AK Čechovský & Václavek s. r. o., Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2014, č. j. CPR-12047-7/ČJ-2013-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2014, č. j. 44 A 37/2014 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši **5.000 Kč**; poplatek bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta AK Čechovský & Václavek s. r. o., Opletalova 25, Praha 1, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPS-183520/ČJ-2013-010022 ze dne 25. 7. 2013. Tím bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu jednoho roku, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie. Žalobci byla stanovena doba k vycestování z České republiky na 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí a bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující

vycestování. Důvodem rozhodnutí o správním vyhoštění byla skutečnost, že se žalobce během svého pobytu na území České republiky opakovaně dopustil přestupku proti majetku a opakovaně neplnil povinnosti cizince dle § 103 zákona o pobytu cizinců.

[2] Žalobce ve své žalobě namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když uvádí rozdílné délky doby k vycestování z území České republiky a nezákonnost závazného stanoviska Ministerstva vnitra, které nepřipustně vychází z oznámení správního orgánu prvního stupně a opakuje některá stanoviska Policie ČR, místo aby vycházelo toliko z vlastních zjištění Ministerstva vnitra. Namítal rovněž, že se žalovaná ve správním řízení nevypořádal s jeho tvrzením, podle kterého se nedopustil některých protiprávních jednání, která jsou mu přisuzována, neboť se v rozhodné době nacházel buď na jiném místě v České republice, nebo na Ukrajině. Poukazoval přitom také na skutečnost, že u některých záznamů o přestupcích nejsou doloženy pokutové bloky. Uvedl, že má v České republice již od 13. 12. 2006 legální pobyt a že jím vyživovanými osobami jsou jeho manželka a děti. Napadená rozhodnutí proto představují nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Poukazoval též na nestabilní bezpečnostní situaci na Ukrajině, která podle něj způsobuje překážku vycestování, což však ministerstvo řádně nezohlednilo ve svém závazném stanovisku. Odkazoval přitom na rozhodnutí správních orgánů v případech jiných cizinců.

[3] Městský soud v Praze postoupil věc Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) jako soudu místně příslušnému.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Námitky žalobce shledal jako nedůvodné, ztotožnil se se zjištěním skutkového stavu, jak jej provedly správní orgány. Ve vztahu k námitce rozpornosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ohledně doby k vycestování krajský soud připustil rozdílnost časového údaje na různých místech odůvodnění, vzhledem k jednoznačnému znění výroku rozhodnutí však nemohlo být sporu o správném údaji.

[5] Ani žalobcovy námitky vůči závaznému stanovisku Ministerstva vnitra neshledal krajský soud jako důvodné. V úvodní části stanoviska ministerstvo rekapituluje průběh žalobcova pobytu na území České republiky a nutně tak vychází z podkladů správního orgánu prvního stupně. Tato úvodní část však zjevně nemá odraz v samotné stěžejní části stanoviska, v níž ministerstvo hodnotí, zda v případě žalobce existuje důvod pro shledání nemožnosti vycestování. Zde ministerstvo vycházelo, kromě výpovědi žalobce ve správním řízení, z informací cizineckého informačního systému. K námitce nezohlednění aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině v závazném stanovisku Ministerstva vnitra krajský soud připustil, že se s touto otázkou vypořádalo velmi stručně a na samé hranici přezkoumatelnosti, nicméně na ni zcela nerezignovalo. Navíc nelze podle soudu přehlédnout, že ministerstvo v době vypracování svého stanoviska nemělo žádné konkrétní indicie o obavě žalobce z bezpečnostní situace na Ukrajině, a zejména že místo trvalého pobytu žalobce, tedy Zakarpatská oblast – Tačivskij rajon, leží v západní části Ukrajiny, zcela mimo oblast zasaženou vojenským konfliktem. K tomu soud připomněl toliko podkladový charakter závazného stanoviska Ministerstva vnitra a širší předmět řízení o správním vyhoštění.

[6] K námitkám, že se žalobce nemohl dopustit některých jednání, pro něž byl shledán vinným ze spáchání přestupku, neboť v rozhodné době pobýval jinde, a že u některých záznamů o projednání přestupku nejsou doloženy kopie pokutových bloků, krajský soud konstatoval, že námitky týkající se okolností, za nichž byl žalobce uznán vinným ze spáchání uvedených přestupků vyřízených v blokovém řízení a doložených kopiemi bloků, nejsou pro řízení o správním vyhoštění již podstatné. Plyne-li ze správního spisu, že přestupek byl vyřízen v blokovém řízení, jedná se tak o věc pravomocně skončenou, lze spáchání deliktu považovat za prokazané. Krajský soud shledal, že i pouze s přihlédnutím k blokovým řízením doloženým kopiemi bloků přistoupily správní orgány k užití § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců

důvodně a že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i rozhodnutí žalované vycházelo v tomto ohledu z dostatečných podkladů.

[7] Krajský soud neshledal ani nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Především, žalovaný se touto otázkou zabýval. Součástí spisu je výpis z cizineckého informačního systému, ze kterého nevyplývá, že by žalobce měl manželku a děti. Krajský soud sice nevyloučil, že to může být i důsledkem opomenutí žalobce nebo pochybení na straně příslušného orgánu, sám žalobce však otázku zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života vnesl až v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, i zde navíc jen okrajově a velmi neurčitě, přičemž ani neuvedl jejich jména, věk ani počet dětí, datum sňatku a další skutečnosti, na základě kterých by správní orgán mohl zásah do soukromého a rodinného života posoudit. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu navíc krajský soud konstatoval, že práva na respektování rodinného či soukromého života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), nejsou absolutní a v řízení o správním vyhoštění je prostor pro vyvažování zájmů cizince a státu. Ze samotného tvrzení žalobce o vyživovaných osobách nelze za daných okolností dospět k závěru, že by zásah do rodinného a soukromého života žalobce dosahoval takové intenzity, aby právo na jeho soukromý a rodinný život převážilo nad ochranou veřejného zájmu.

[8] Krajský soud proto shledal žalobu jako nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ji zamítl.

II.

Kasační stížnost

[9] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností. V ní výslovně uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Krajský soud podle stěžovatele nezohlednil, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a nezrušil toto rozhodnutí. Obecně namítá porušení zásady zákonnosti podle § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „spr. řád“) a zásady materiální pravdy podle § 3 s. ř.

[10] Konkrétní námitky stěžovatele vycházejí z jeho námitek žalobních. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné, neboť jednou je uvedena doba k vycestování 15 dnů, podruhé 30 dnů. Ani k žalobní námitce k závaznému stanovisku Ministerstva vnitra, vycházejícího z oznámení správního orgánu prvního stupně, neshledal soud rozpor se zákonem, zcela přehlédnuta však byla námitka, že v obdobné věci (případ N. P.) rozhodl orgán prvního stupně zcela opačně. Soud se nedostatečně zabýval námitkou, že některých jednání uvedených v rozhodnutí orgánu prvního stupně se žalobce ani nemohl dopustit, neboť se na místě nenacházel, a odkazuje na podpis na pokutovém bloku. K tomu stěžovatel uvádí, že u přestupku, k němuž mělo dojít v J., se nejedná o jeho podpis. Ke stanovisku soudu, že spáchání přestupků měl stěžovatel popřít při sepsání protokolu, což neudělal, namítá, že mu tyto přestupky nebyly předloženy a ani být nemohly, neboť byly pořizeny až po sepsání protokolu. Jako důkaz svého výjezdu na Ukrajinu v době přestupku navrhuje razítka v cestovním pase. Shodně s žalobou poukazuje stěžovatel též na to, že u některých záznamů o přestupcích nejsou doloženy pokutové bloky, proto je důvodná pochybnost o spáchání dalších přestupků. Svodky, které nebyly zakončeny rozhodnutím o přestupku, nepředstavují žádný důkaz o jednání účastníka řízení a poškozují jej. Stěžovatel též uvádí, že má v České republice legální pobyt již od 13. 12. 2006 a že jím vyživovanými osobami jsou jeho manželka a děti. Správní vyhoštění je tedy značným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování však neobsahuje vyhodnocení aktuální bezpečnostní situace.

[11] Po podání kasační stížnosti převzal právní zastoupení stěžovatele Mgr. Petr Václavek, advokát AK Čechovský & Václavek s. r. o., se sídlem Opletalova 25, Praha 1, a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Současně požádal o možnost doplnit kasační stížnost ve lhůtě 30 dnů, protože neměl možnost se dostatečně seznámit se spisem.

III.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti

[12] Žalovaná ve svém vyjádření shrnula skutkový stav věci a konstatovala, že neshledala ve svém postupu pochybení a že má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti. K pozdějšímu návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že s jeho přiznáním nesouhlasí.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Kasační stížnost je včasná a má všechny zákonné náležitosti; na výzvu soudu je stěžovatel v řízení zastoupen advokátem. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti jako její důvod výslovně uvádí porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Pod tento důvod jsou podřaditelné i ostatní stěžovatelovy námitky, konkrétně námitka nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí a námitky, týkající se jednak zjištění jeho údajné protiprávní činnosti, jednak překážky vycestování, která nemají oporu ve spisech.

[16] K obecným námitkám stěžovatele na porušení zásady zákonnosti a zásady materiální pravdy podle § 2 odst. 1, resp. podle § 3 spr. řádu. Nejvyšší správní soud přihlédl při posuzování jeho konkrétních námitek vad řízení před správním orgánem prvního stupně a žalovaného.

[17] Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, spočívající v uvedení různé doby k vycestování 15, resp. 30 dnů v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Stejnou námitkou se ve svých rozhodnutích zabývali i žalovaná a krajský soud. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je skutečně uváděn rozdílný údaj o délce doby k vycestování stěžovatele, konkrétně na str. 6 dole je uvedena doba 15 dnů, na str. 7 nahoře je uvedena doba 30 dnů. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry žalované a krajského soudu, že vzhledem k jednoznačnému uvedení doby 30 dnů k vycestování ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepředstavuje jednou uvedený chybný údaj v odůvodnění téhož rozhodnutí, jakkoliv je nepochybně taková chyba nežádoucí, takovou vadu, která by činila rozhodnutí orgánu prvního stupně nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Vzhledem k jednotě, kterou v systému dvouinstančního rozhodování správních orgánů tvoří rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí orgánu odvolacího, byla navíc tato chyba napravena tím, že žalovaná jako odvolací správní orgán vysvětlila, který údaj a proč je třeba považovat za správný.

[18] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu, pokud jde o vysvětlení vztahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra a rozhodnutí správních orgánů,

příslušných rozhodovat ve věcech správního vyhoštění. Skutečnost, že v úvodu závazného stanoviska je pro uvedení do souvislostí citováno z listin, tvořících v dané věci spis příslušného správního orgánu, nemůže být vzhledem k jednoznačnému a srozumitelnému vyjádření dotčeného orgánu k otázce existence překážek vycestování cizince podle § 179 zákona o pobytu cizinců důvodem nezákonnosti závazného stanoviska.

[19] K námitce nezohlednění aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině v závazném stanovisku Ministerstva vnitra Nejvyšší správní soud shledal, že jak v závazném stanovisku ze dne 5. června 2013, tak v rozhodnutí o jeho přezkoumání (v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) ze dne 15. dubna 2014 ministerstvo uvedlo, z jakých podkladů vycházelo, reagovalo na tvrzení stěžovatele v průběhu správního řízení o vyhoštění a uvedlo, že mu z úřední činnosti nejsou známy žádné překážky vycestování stěžovatele ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. I při uplatnění zásady materiální pravdy ve smyslu § 3, resp. 50 odst. 3 spr. řádu přitom musí Ministerstvo vnitra při posuzování existence překážky vycestování vycházet mimo jiné ze skutečností, uváděných cizincem. Při zohlednění nekonkrétních tvrzení stěžovatele o bezpečnostní situaci na Ukrajině ministerstvo posoudilo, že stěžovatelova obava z bezpečnostní situace na Ukrajině není důvodná, a to zejména z toho důvodu, že místo trvalého pobytu žalobce, tedy Zakarpatská oblast – Tačivskij rajon, leží v západní části Ukrajiny, zcela mimo oblast zasaženou vojenským konfliktem. Krajský soud nepochybil, když toto odůvodnění posoudil jako dostatečné.

[20] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou i námitku, že v jiném, stěžovatelem uváděném případě, byly shledány překážky vycestování u osoby, jejíž místo pobytu na Ukrajině je blízké místu pobytu stěžovatele. Jakkoliv předpisy, upravující řízení před správními orgány, konkrétně § 2 odst. 4 spr. řádu vyžadují též, aby v rozhodovací činnosti správních orgánů nevznikaly nedůvodné rozdíly (zásada materiální rovnosti), musí být rozhodování správních orgánů, včetně vydávání závazných stanovisek k otázce překážek vycestování cizinců, postaveno zejména na důsledném posouzení konkrétních skutkových okolností daného případu (zásada individualizace, rovněž § 2 odst. 4 spr. řádu). Lze souhlasit, že krajský soud měl v odůvodnění napadeného rozsudku podrobněji uvést, proč k posouzení otázky existence překážek vycestování stěžovatele nepovažoval za nutné zabývat se rozhodovací praxí Ministerstva vnitra při vydávání závazných stanovisek k otázce překážky vycestování v obdobných případech. Vzhledem ke skutkovým okolnostem posuzované věci je však současně zřejmé, že ani zohlednění takové praxe nemohlo vést k jiným závěrům pro tuto věc.

[21] Nedůvodná je i námitka stěžovatele, podle níž krajský soud pochybil, neboť se dostatečně nezabýval okolnostmi, za nichž byl stěžovatel v blokovém řízení pravomocně uznán vinným ze spáchání přestupků, z nichž je dovozován důvod pro jeho správní vyhoštění. Zatímco stěžovatel již v žalobě poukázal na nemožnost spáchání některých přestupků, neboť se v rozhodné době zdržoval buď na jiném místě v České republice, nebo dokonce v zahraničí, krajský soud konstatoval, že v řízení o správním vyhoštění nelze přezkoumávat pravomocně skončená řízení o přestupcích. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním závěrem krajského soudu, podle něž *„plyne-li ze správního spisu, že přestupek byl se žalobcem vyřízen v rámci blokového řízení a jedná se tedy o věc pravomocně skončenou, lze spáchání deliktu považovat za prokázané“*. Uložení pokuty v blokovém řízení je pravomocným rozhodnutím ve věci přestupku a nedojde-li k jeho zrušení, platí i pro ně presumpce správnosti správních rozhodnutí. Jsou tak závazná i pro správní orgány, rozhodující ve věcech správního vyhoštění.

[22] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že se opakovaně zabýval otázkou možného přezkoumávání rozhodnutí o přestupcích. Například v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. března 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65 (č. 2838/2013 Sb. NSS), připustil možnost obnovy blokového řízení o přestupku právě v případech, kdy žadatel o obnovu řízení neudělal souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení (např. v důsledku záměny identity). Právní řád České

republiky tak upravuje způsob, jakým se lze domáhat ochrany v případě tvrzené nezákonnosti uložení pokuty v blokovém řízení, pokud tvrdí, že není osobou, která podepsala souhlas s tímto uložením.

[23] Bylo tedy na stěžovateli, aby se proti uložení pokut v blokovém řízení bránil návrhem na obnovu těchto řízení, nikoliv námitkami v řízení o správním vyhoštění.

[24] Po důkladném prostudování správního spisu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje i se závěrem krajského soudu, který k žalobní námitce stěžovatele, týkající se nedoložení pokutových bloků u některých mu přičítaných přestupků, konstatoval, že i pouze s přihlédnutím k blokovým řízením doloženým kopiemi bloků přistoupily správní orgány k užití § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců důvodně a že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i rozhodnutí žalované vycházelo v tomto ohledu z dostatečných podkladů. Ve správním spisu je dokumentováno celkem čtrnáct blokových řízení o přestupku, kterého se měl dopustit stěžovatel. Přitom nejméně u osmi z těchto přestupků (sedm majetkových a jeden na úseku dopravy) jsou doloženy kopie pokutových bloků. Jedná se o přestupky spáchané dne 3. 2. 2012 v Praze, 3. 6. 2012 ve Ž., 16. 6. 2012 v Jičíně, 13. 9. 2012 ve S., 9. 3. 2013 v P., 14. 3. 2013 v R., 30. 5. 2013 v H. a 31. 5. 2013 v B. Zákon o pobytu cizinců nestanoví druh ani četnost jednání cizince, z nichž lze usuzovat na naplnění důvodu pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 tohoto zákona, spočívajícího v opakovaném porušení právního předpisu, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti. Nejvyšší správní soud má za nesporné, že nejméně osm řádně zdokumentovaných jednání umožňuje učinit spolehlivý závěr o přiměřenosti správního vyhoštění opakovanému protiprávnímu jednání stěžovatele.

[25] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou i stěžovatelovu námitku nepřiměřenosti zásahu do jeho rodinného a soukromého života v důsledku správního vyhoštění. Jak žalovaný, tak i krajský soud se touto otázkou podrobně zabývali. Krajský soud sice nevyločil, že absence rodinných příslušníků stěžovatele v cizineckém informačním systému může být chybná, správně však poukázal na opakované zcela nekonkrétní tvrzení stěžovatele v této otázce. Naprosto stejně nekonkrétní a nepřesvědčivé jsou pak stěžovatelova tvrzení obsažená v jeho kasační stížnosti. Stěžovatel nejen, že opět neuvádí žádné údaje o svých nejbližších rodinných příslušnících, jejich jména, věk ani počet dětí, datum sňatku s manželkou, ale netvrdí ani, že spolu s ním žijí v České republice.

[26] Nejvyšší správní soud klade ve své rozhodovací praxi trvale značný důraz na dodržování práv, plynoucích z Úmluvy, včetně práva na respektování práva na rodinný a soukromý život podle čl. 8 Úmluvy. Přesto také konstatuje, že tato práva nejsou absolutní a že i v řízeních o správním vyhoštění je příslušným správním orgánům ponechán prostor pro vyvažování zájmů cizince na straně jedné a veřejných zájmů, chráněných správními orgány, na straně druhé. Při absenci dostatečně konkrétních a věrohodných tvrzení ze strany stěžovatele není chybou správních orgánů ani krajského soudu, jestliže na základě shromážděných podkladů dospěli k závěru, že správní vyhoštění stěžovatele nepředstavuje takový zásah do jeho rodinného a soukromého života, který by tomuto vyhoštění bránil.

[27] Výrok č. II. vychází ze skutečnosti, že žalobce dne 24. 10. 2014 zaplatil soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) a položky č. 19 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. V souladu s ustanovením § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích, jsou však od placení soudních poplatků osvobozeni cizinci v řízení ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění. Právě o tento případ jde v nyní posuzované věci. Vzhledem k uvedenému tak soudní poplatek zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen.

[28] Dle § 3 odst. 4 zákona o soudních poplatcích ve věcech poplatků za řízení o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Dle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Dle § 10a zákona o soudních poplatcích, je-li soud povinen vrátit již zaplacený poplatek nebo přeplatek na poplatek, učiní tak ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým o vrácení rozhodl.

[29] Předmětný soudní poplatek ve výši 5.000 Kč tak Nejvyšší správní soud na základě § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích vrací. Dle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích bude poplatek vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

[30] Soud samostatně nerozhodoval o dodatečném návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku, protože bezprostředně po uplynutí lhůty, kterou si zástupce stěžovatele vyžádal k prostudování spisu a doplnění kasační stížnosti, rozhodl věcně o samotné kasační stížnosti. Zástupce stěžovatele ve vyžádané lhůtě kasační stížnost nedoplnil, ba ani neprojevil jakoukoliv iniciativu k prostudování spisu. Soud k doplnění kasační stížnosti nevyzýval, neboť tato neměla vady, které by bránily jejímu projednání.

V.

Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal stěžovatelovy námitky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2014

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu